போர்வாள்

...திராவிடர் வார வெளியீடு...

வாள் 1 | திருவள்ளுவர் ஆண்டு 1979 வைகாசி 14 | வீச்சு 40

29-5-48 வியாழக்கிழமை

ஆசிரியர்கள்:

உரையாடல்:

முற்போக்கு அந்தணர்கள்

("சீர்த்தொண்டன்")

"என்ன சுப்பயர்வாள், மயிலாப்பூரில் நடந்த இரண்டாவது அந்தணர் மாநாட்டைப்பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்னவோ" என்றார் பிச்சுவயர்.

"மகாநாட்டின் பெயரே சுத்த ஒடிசல். "முற்போக்கு அந்தணர்" மகாநாடாம்! நம்ம பிராமணாள்ளே பிற்போக்குள்ளவா ஏதுங்காணும்? எல்லோரும் ஒரே போக்குத்தானே. இப்படி நமே நம்மை முற்போக்கு பிற்போக்குன்னு பிரிச்சிக்கிறது ஒழுங்கில்லேங்காணும். பெயரே சுத்த பிற்போக்கான்னா இருக்கு" என்றார் சுப்பயர்.

பிச்சு:—அப்பா! இது ஒரு பெரிய தப்பு கண்டுபிடிச்சுட்டீராக்கும். What is in a name? என்ற இங்கிலீஷ் பழமொழி தெரியாதாங் காணும் உமக்கு? பெயர் கிடக்கட்டும். மகாநாட்டில் யார் யார் என்னென்ன பேசினா என்பதல்லவோ முக்கியம்.

சுப்பு:—மகாநாட்டில் எல்லோரும் பேசிக் கிழிச்சிப்புட்டாளாக்கும். பேசினதுகளெல்லாம் ஒளறிக் கொட்டியிருக்கு. ஏதோ ராமசாமி சாஸ்திரிகள் கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனமா பேசினார். மற்றதுகள் பேசினது நம்ம "மானம் போவுதுங்காணும்."

பிச்சு:—என்ன சுப்பயர்வாள், இப்படி ஒரே அடியா மண்டையிலே அடிச்சுப்புட்டீரே, தலைவர் சுப்பிரமணிய அய்யர், காரியதரிசி எல். எஸ். மணி அய்யர் மற்றும் பசுபதி அய்யர் முதலியோருடைய பேச்சு என்ன காரசாரமா, வீரதீரமா இருந்தது. இவர்கள் பேச்சிலே நவ ரசங்களும் நர்த்தனமாடித்தே ஓய்! சவாலுக்குக் குறைவா? இன்னும்......

சுப்பு:—போதும், நிறுத்துங்காணும். நம்மளவா பேசிட்டா ஒரே அடியா தூக்கிவைத்து பேசணுமாக்கும். தலைவர் "புல் பிடித்த கை வாள் பிடிக்கும்" என்று சொன்னாரே அதை நீர் கவனித்தீரா? இப்படிச் சொல்லலாமா?

பிச்சு:—சொன்னா என்ன தப்புங் காணும்?

சுப்பு:—சரி, நாம்பதான் வாளைப் பிடிச்சுடறோம். அவாளும் (சூத்திராள்) வாளைப்பிடிக்க ஆரம்பிச்சுட்டா நம்ம கதி என்னவாகிறதாம்? இதையோசனை செய்திருந்தால் அவர் அப்படி பேசியிருப்பாரா? என்னங்காணும் இது வலிச் சண்டையான்னா இருக்கு? நமக்கு நாமே ஆபத்தைத் தேடிக்கிறதா?

பிச்சு:—பயப் படாதிங்காணும். அவாள்ளாம் அப்படிச் செய்ய மாட்டா. செய்வதாயிருந்தால் நம்பளவா மகாநாடு கூட்டியிருப்பாளா அல்லது அப்படித்தான் பேசியிருப்பாளா?

சுப்பு:—சரி, அது கிடக்கட்டும், பசுபதி அய்யர்வாளைப்பற்றிப் பிரமாதமாகச் சொன்னீரே அவர் ஒளறலைக் கவனிப்போம். அவர் சிந்திய முத்துக்கள் இதோ!

அறிஞர் அண்ணாவுக்குச் சவால்!

அறிஞர் என்று அழைக்கப்பெறுவதற்கு அருகதையற்றவர்.

தளபதி என்ற பட்டத்திற்கு தகுதியற்றவர்.

சுரண்டல் என்னும் பதத்திற்கு பொருள் தெரியாத அறிஞர்.

பிராமணர்கள் சுரண்டுபவர்கள் எனக்கூறிடும் இவர்கள்தான் உண்மையான சுரண்டும் வர்க்கத்தினர்.

கலப்பு மணம் பற்றிப்பேசிடும் இவர்கள் தோட்டிச்சிகளை மணந்து கொள்வார்களா?

பாட்டாளி மக்களை பகுத்தறிவின் பெயரால் சுரண்டுபவர்கள்... 3 பர்சென்ட் மைனாரிடி சுரண்டுகிறது என்றால் அதற்கு ஏற்றாற்போல் 97 பெர்சென்ட் மெஜாரிடி அதிகமாகவல்லவா சுரண்டுகிறது......... மேனாட்டுச் சரித்திர ஆசிரியர்களின் அடிமைகள்......பிராமணர்களைத் துவேஷிக்கும் இவர்களைக்
கன்னத்தில் அறைந்து பல் உ
செய்யவேண்டாமா?......

வயதாகிவிட்ட நீங்கள் (
யார், அண்ணா, முதலியவர்)
கையிலிருந்து சீக்கிரம் ரி
ஆகவேண்டும்......

என்ன பிச்சயர்வாள் போ
இந்த அர்ச்சனைகள்! முட்
தனத்தின் சிகரமாக வல்ல
விளங்குகிறார் பசுபதி அ
இவருடைய ஏசல்கள், பழிச்
கள் பிராமண சமூகத்திற்கே
விளைவிக்கும் என்பதினை ஏன்
அறியவில்லை? இவருக்குத்
மகாநாட்டிலே "அறிஞர்" ப
அளிக்கப்பட்டது இதை
வெட்கம் வேறு எதுவுமில்லை.
யைப் பார்த்து பூனை சூடுபோ
கொண்ட கதையாக வல்ல
இருக்கிறது! அவாள்ளாம் ம
திலே கூடி ஆலோசித்து
வாளை எடுக்கவல்லவோ உறு
யாக விருக்கிறது! பசுபதி அய்
உளறலால் நமக்கு போரா
லவோ விளையும்? எரிகிற
யிலே எண்ணெயை ஊற்
டாரே பசுபதி அய்யர்.
கதி என்னவாகும் என்
நினைக்கவே பயமா யிருக்கி
நாமே நம் தலையில் ம
வாரிப் போட்டுக் கொ
ரோம். நமக்கோ நாட்டிலே
ர்ப்பு அதிகம். அதனைச் ச
கியத் தந்திரத்தால் வெல்லு
விட்டு விட்டு இவ்வித வசை
களால் எதிர்ப்பை அதிகப்ப
கொள்வதா? ஒரு பசுபதி
ரின் மடமையால் பிராமண
சமே இன்னலுக்குட்படுவதா
அழிவை நாமே தேடிக்
வதா? எனக்கென்னமோ ப
தான் இருக்கு. மற்றும் பசுப
யர், கூட்டத்தை நோக்கி
விடத் தோழர்களே, ஆரிய
பர்களே" என்று சொ
இது வடிகட்டின முட்டாள்

(11-ம் பக்கம் பார்க்க)

அவர்களே சொல்கிறார்கள்!

இந்நாள், நம் தொண்டு பலன் அளிக்கத் தொடங்கி இருக்கிறது. நம்முடைய சங்கநாதம் மாற்றுக் கட்சிகளின் பாசறையிலும் ஒலிக்கத் தொடங்கி இருக்கிறது. நம்முடைய சமுதாயக் கோட்பாடுகளும் மத பொருளாதாரக் கொள்கைகளும் அரசியல் கருத்துகளும் மாற்றார் கோட்டைக்குள்ளும் புகுந்து அங்கும் வீர முழக்கம் புரியத் தொடங்கி இருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக காண்டிபம், தமிழ் மணி என்ற இரண்டு தேசிய ஏடுகளிலிருந்து கத்திரித் தெடுக்கப்பட்ட சில வாசகங்களை மட்டும் இங்குத் தருகிறோம். படி, பின்!

"சென்னையில் நடந்த 'முற்போக்கு' (!) பிராம்மணர்கள் மகாநாடு பற்றி அனைவரும் அறிவார்கள். அந்த மகா நாட்டினரின் ஆவி அமெரிக்காவரை அலைகிறது என்று தகவல் வந்திருக்கிறது. எங்கும் நிறைந்து நிற்பது ஆத்மா என்று சொல்லுவார்கள். இந்த ரீதிப்படிதான் அந்த முற்போக்கினரின் பெரிய ஆத்மா அமெரிக்காவரை வியாபித்திருக்கிறது போலும்.

தென் கரோலினா ஸ்டேட்டில் மதப்பாதிரிகள் மகாநாடு ஒன்று நடந்திருக்கிறது. கறுப்பர் வெள்ளையர் என்றிருக்கும் நிறவேற்றுமையும், அதை ஒட்டியுள்ள உயர்வு தாழ்வு என்ற எண்ணமும் ஆண்டவனின் படைப்பு என்று இந்த மகாநாட்டினர் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். கறுப்பரின் ஆத்மார்த்த உயர்வை உண்டு பண்ணும் வேலைக்கு இந்த வெள்ளைப் பாதிரிகளை ஆண்டவன் தலைவர்களாக நியமித்திருக்கிறாராம். எனவே கறுப்பர் சமத்துவம் என்று பேசுவது, கோருவது என்பதெல்லாம் பாவம் என்பது இந்த புண்ணியாத் மாக்களின் திருவுள்ளக் கிடக்கை.

சென்னை முற்போக்கு பிராம்மணர் மகாநாடும் நிறவேற்றுமைகளைக் களைவதா என்று இப்படித்தான் சீறியது. அம் மகாநாட்டில் தலைமை தாங்கின்ற சில செல்லாத காசுகள் ரொம்ப வீராவேசமாக இதைக் குறித்து பேசினார்களாம். எனவே இந்த மகாநாட்டினரும் பிரஸ்தாப அமெரிக்க பாதிரிமார்களும் ஒரேரகத்தைச்சேர்ந்த பிடாரிகள் என்றாகிறது. உலகம் இன்று மூன்றாவது யுத்தத்தை நோக்கி பாய்க்கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம், உலக மக்களிடையே இருக்கும் வேற்றுமைதான். இந்த வேற்றுமைகளை ஒழிக்க உலகமே இன்று பாடுபடுகிறது. இந்த சமயத்தில் வேற்றுமையை விட முடியாது என்று இந்தப் பாதிரிமாரும் சென்னை செல்லாக்காசுக்களும் அலறினால் இவர்களை என்னென்று சொல்லுவது? காலப்போக்கை அறியாத இந்த கடையர்களை எண்ணி இரக்கம் தான் படவேண்டும்."

ஆம்! தலை தூக்கி நின்ற தமிழகம் தாழ்வடைந்தது; குன்றுபோல் நின்ற தமிழகம் கூனி விட்டது; இறுமாப்புடன் நின்ற தமிழகம் ஏங்கிவிட்டது. அன்று அறிவிலும், ஆற்றலிலும் முன்னேறிய தமிழினம் இன்று அறியாமையில் அமிழ்ந்து அடிமையினமாக வாழ்கிறது. பழமையைப் போற்றி பகுத்தறிவை இழக்கிறது; புன்மையைப் புகன்று பொன் போன்ற பொழுதை மண்ணாக்குகிறது. சீர்திருத்தம் என்றால் சீறி விழுகிறது; கருத்தை மாற்றென்றால் கல்லெடுத் தடிக்கின்றது; வாளி சொல்வதை அசட்டை செய்து அய்யர் சொல்வதை அமர வாக்காக மதிக்கிறது. வீரத்தில் வீம்புகொண்டிருந்த தமிழன் வீணானான். மொழியில் முன்னேறிய தமிழன் முட்டாளானான். நாடு பிடிப்பது நாட்டம் கொண்ட தமிழன் நாயினும் கீழாக நலிவுற்றான்; அன்று வெற்றிப்பறை கொட்டிய கைகள் இன்று சாப்பறை கொட்டுகின்றன; அன்று பாராண்ட இனம் இன்று பறையனென பட்டம் வாங்கியது.

அநேக வகையில் அல்லல் அடைந்து அருமையினம் கடைசியில் கால்வயிற்றுக் கஞ்சிக்காக கடல் கடக்க வேண்டி வந்தது. இந் நிலை ஏன் ஏற்பட்டது? நாடின்றி அலைந்த ஒரு நயவஞ்சகக் கூட்டத்திற்கு, இருக்க இடம் கொடுக்க படுக்க இடம் பிடித்து, பாராண்டஇனத்திற்குப்பறையனெனப்பட்டம் சூட்டி பக்கத்து நாட்டிற்கு ஓட்டிவிட்டு, தான் உயர் வாழ்வை அடைந்ததினாலல்லவா நமக்கு இந் நலிவு ஏற்பட்டது.

இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட இக்கலப்பினால் தறுக்குடனிருந்த தமிழன் தாழ்ந்தான். அவனது அகண்ட அறிவை அசட்டுக் கொள்கைகள் அரித்து விட்டன; அவனது கருத்தைக் கட்டுக் கதைகள் விழுங்கி விட்டன. அவனது புத்தியைப் புராணங்கள் தின்றுவிட்டன. இதனால் கல்வி அறிவில்லாக் கசடனானான்; தன் நிலை உணராதற்குறியானான். மலேரியாவிற்கு மருந்துண்ணாமல் மாரியம்மனுக்கு மத்தியான பூஜை செய்கிறான். அல்லும் பகலும் உழைத்துத் திரட்டிய திரவியத்தை தான் உண்டுகளிக்காமல் அய்யர் அக மகிழ தருகிறான்; ஒன்றே குலம் ஒருவனே தெய்வம் என்ற பரந்த கொள்கை மறைந்து இவனிடையே பொய்க் கதைகளும், புராணங்களும் மூழ்கி மதியை மாய்க்கின்றன. இவனது அறிவென்னும் அனல் மேலே அறியாமை என்னும் மண் தூவப் பட்டது இரு பிறப்பாளர்களால். ஆகையால், மூலைக்கொரு முனியன் கோவிலும், திக்குக்கொரு திம்மன் கோவிலும், கண்ட பக்கமெல்லாம் ஒரு காட்டேரி கோவிலும் கணக்கற்றுத் தோன்றின. கடவுள் பெயரைக் கழறிக் காலம் கடத்தும் கடையர்களின் காலடியில் வீழ்ந்தனர் தமிழர்.

இடைக்காலம் ஒரு இன்னல்செறிந்த காலமே வாணபேதம் வரம்பு கடந்தது. மறையோதுபவன் மதிப்படைந்தான். மற்றையோர் அவனுக்கு அடிபணிந்தனர். மதியை மாய்க்க மனுதர்மம் உண்டாக்கப் பட்டது. மனுவைக் காட்டி மன்னர்களையும் மடையராக்கினர், ஆரிய மதுவுண்ட மன்னர்கள். குடிகளின் பொருளைக் கொள்ளையிட்டு கோவில்கள் கட்டினர். அவையில் அறிவாளர்கள் அமர ஆசனம் அளிக்காது அந்தணருக்கு அளித்தனர். சங்ககாலவேந்தர்கள் குடிகளின் நன்மைக்காகப் பாடுபட, இடைக்கால வேந்தர்கள் குருக்களின் நன்மைக்காகப் பாடு

பட்டனர். அறிவுச் சாலைகள் அநேகம் அமைப்பதை விட்டு விட்டு ஆலயங்கள் ஆயிரம் அமைத்தனர். சமயச் சண்டைகளை சாலவளர்த்தனர்; அந்தி வேளை பூஜைகள் அளவற்று செய்தனர். கவிகளும் கருத் தழிந்தனர். கனகவிசயரைக் காலடியில் வீழ்த்திய வீரன் செங்குட்டுவனைப் பற்றிப் பாடாமல் செங்காட்டாங்குடி வேலவனைப்பற்றி வேண்டிய அளவும் பாடினர்; வங்கத்தை வளைத்துப் பிடித்த ஆண்சிங்கம் இராஜேந்திரனைப் பற்றிப் பாடாமல் வைதீஸ்வர நாதனைப்பற்றி வரம்பு கடந்து பாடினர்; சிங்களத்தின் சிகையைப் பிடித்த கரிகாலனைப்பற்றி பாடாமல் சீர்காழி நாதனைப்பற்றி சிந்தை குளிரப் பாடினர். தலப் புராணங்கள் தன்னை மறந்து பாடினர்களேயொழிய தமிழ் நாட்டைத் தட்டியெழுப்பக்கூடிய ஒரு பாட்டை யாவது காணமுடியவில்லை; நாலாயிரப் பிரபந்தங்கள் நாள் கணக்காகப் பாடினார்களேயொழிய நாட்டுணர்ச்சிப் பாட்டுக்கள் ஒன்றும் பாடவில்லை. அந்த உலகத்தையும் இந்த உலகத்தையும் இணைக்கும் ஒரு சங்கிலித் தொடராகத்தான் இடைக்கால புலவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் பாட்டில் பசிக்கொடுமையால் பரதவிக்கும் பாட்டாளி மகனுடைய ஆராய்ச்சியைக் காணமுடியாது. ஆனால் பரமேஸ்வரனின் பலவித லீலைகளைப் பற்றி பக்கம் பக்கமாகப் பரக்கக் காணலாம்; அவர்கள் பாட்டில் விதவையின் கோலத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டத்தக்க ஒரு பகுதியைக்கூட பார்க்க முடியாது. ஆனால் விநாயகனுக்கு செய்யும் பூஜை முறைகளை விரிவாகக் காணலாம்; இளமணத்தினுடைய இன்னலை அவர்கள் பாட்டில் காணமுடியாது; ஆனால் ஈஸ்வரனின் திருவிளையாடல்கள் காணலாம். தாய் நாட்டைப் பற்றி தறுக்குடன் பேச ஒரு பாட்டும் அவர்கள் பாட்டில் காணமுடியாது. ஆனால், தாருகாவனத்து தையல்களுடன் சிவனார் செய்த சேஷ்டைகளைப் பற்றி வேண்டுமளவும் காணலாம். இப்படி கவிகளும் கடமையை மறந்து கவி புனைந்தனர். அந்தாதியைப் பற்றிப் பாடிய நேரத்தில் அரசியலைப் பற்றிப் பாடியிருந்தால் எவ்வளவோ பயன் ஏற்பட்டிருக்கும்; விடையேறும் பெருமானைப் பற்றிப் பாடிய நேரத்தில் விஞ்ஞானத்தைப் பற்றிப் பாடியிருந்தால் எவ்வளவோ ஏற்பட்டிருக்கும்; காசிக்கலம்பகம் பாடிய நேரத்தில் கடல் கடந்து நாம் செய்த விய[illegible] பாரத்தைப் பற்றிப் பாடியிருந்தால் எவ்வளவே[illegible] பெருமை. ஒரு நாட்டைத் தட்டியெழுப்பக்கூடியதும் புரட்சியில் புகுத்துவதும் புதுமைப் பாட்டுகள்தான் புதுமைக் கருத்துக்கள் புக வழியில்லா காரணத்தால் தான் புரட்சிசெய்ய மக்கள் மருட்சிகொண்டனர் மாற்றம் செய்வதில் மக்கள் மந்தம் கொண்டனர் அறிவற்ற கூட்டத்தைக்கண்டு ஆரியம் அகமகிழ்[illegible] கொண்டது. மோட்சமென்று சொல்லி முட்டாளாக்[illegible] யது; நரகம் என்று கூறி நடுங்கவைத்தது; அந்[illegible] உலகத்தைக் காட்டி அசடராக்கியது.

காலம் மாற கன்னித் தமிழ்நாடும் ஆங்கிலேயன் ஆட்சியில் அடிமைப் பட்டது. பரங்கியன் ஆட்சியி[illegible] பார்ப்பன பாம்பின் பல்பிடிக்கப்பட்டது. கருத்தை[illegible] விளக்கும் கல்வி கற்றோம், அதனால் வள்ளலின் கள[illegible] கண்டுபிடிக்கப் பட்டது; மதம் ஆராயப்பட்டது அ[illegible] னால் மடமை மாய்க்கப்பட்டது. வஞ்சகக் கூட்[illegible] தாரை வாவென்று வரவேற்க வாயில்லை; பார்[illegible] பானை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே என்ற சீர்திருத்[illegible] பாட்டுக்கள் சிறக்க வெளிவந்தன. "கொலைவ[illegible] ளினை எட்டா மிருகொடியோர் செயல் அறவே[illegible]" என்ற புதுமைப் பாட்டுக்கள் புத்துலகில் இடம் பெ[illegible] றன. இது போதாது பார்ப்பனீயப் பாம்பின் ப[illegible] பிடுங்கப் பட்டதேயொழிய அது தமிழென்னும் தவ[illegible] யை அப்படியே விழுங்கப் பார்க்கிறது. பரங்கியு[illegible] சென்றான், அவன் ஆண்டநாட்டை அண்டையிலுள்[illegible] இனம் அடையப்பார்க்கிறது. அப்படி அடையாம[illegible] நாம் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். வடநாட்டிற்கு[illegible] நமக்கும் வரம்பு கட்டவேண்டும். மார்வாடிக்க[illegible] கள் மறையவேண்டும், குஜராத்திக் குடும்பங்க[illegible] குடிசை தூக்கவேண்டும் டால்மியாவுக்கும், டால்[illegible] வுக்கும் இங்கு இனி இடந்தரக்கூடாது தமிழ் நா[illegible] தனியாகப் பிரியவேண்டும். அதில் வடநாடு வ[illegible] செய்யக்கூடாது. இந்தக் குறிக்கோள்களை அடை[illegible] என்ன துன்பம் வரினும் அனுபவித்தே தீரவேண்டும்.

(8-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

நாஜி ஜெர்மானியர் மீதா? அல்ல! ஜப்பானியக் குள்ளர் மீதா அல்ல! டாலர் தர்பார் நடத்தும் அமெரிக்க முதலாளிகள் மீதா? அல்ல! ஜான்புல் மீதா? டச்சுக்காரர்கள் மீதா? ஸ்பானியப் பாசிஸ்டுகள்மீதா? அல்ல! அல்ல! அவர்களுடன் எல்லாம் அல்ல! இந்த நாட்டு மக்கள் மீது! திராவிடர் மீது! தென்னாட்டுத் தமிழர் மீது! ஒண்டவந்த அப் பிடாரிகளுக்கு ஒதுங்க இடம் தந்து ஊட்டி வளர்த்த இந்த நாட்டுச் சொந்தக்காரர்கள்மீது!

100க்கு 3 உள்ள ஒரு சிறு இனம் 100க்கு 97 உள்ள மக்கள் இனத்தின்மீது போர் முரசு கொட்டுகிறது. போர் என்றாலே இன்னதென்று அறியாத ஒரு கும்பல் பரம்பரைப் போர் வீரர்களை வலுச்சண்டைக்கு வேண்டி அழைக்கிறது! கோயிற் சிலைகளின் வீதி உலாவின்போது பின்னால் நெடுந்தவளைக் கூச்ச லிட அணிவகுப்பது தவிர வேறு அணிவகுப்பை அறியாத கூட்டம், ஆயிரமாயிரம் முறை அணிவகுத்து நின்று அரும் போர் பல தொடுத்து வெற்றி பல கண்ட தமிழ் இனத்தை மல்லுக்கு அழைக்கிறது! கனக விசயர் பரம்பரை சேரன் செங்குட்டுவன் பரம்பரையை என்ன சேதி என்று கேட்கிறது. சின்னஞ்சிறு சுண்டெலிகள் சி[illegible] ஏறுகளைப் பார்த்துச் சீறுகி[illegible]றன. குள்ள நரிக்கூட்டம் கு[illegible] குடுவென ஓடிவந்து வேங்[illegible] களை நோக்கி "வாள் ஏ[illegible] வோம் ஜாக்கிரதை" என்[illegible] மிரட்டுகின்றன! பாவம்! உள[illegible] கின்றார் பொருளறியார் சி[illegible] செயல் புரிந்தோர்! அவர்[illegible] கூடியதுமே மாதத்தின் முதலி[illegible] வெப்பமோ 110 டிகிரி! ஆக[illegible] பித்தம் அவர்களுடைய சித்[illegible] தைக் கப்பிக்கொண்டதில் வி[illegible] பில்லை நமக்கு! அந்தப் பித்[illegible] தெளியத்தான மருந்தளித்[illegible] பெரியார், முன்னுச் செடி[illegible] வாழை இலையும் எ[illegible] மருந்து!

1948ல், அணுக்குண்டு சகாப்தத்தில், பகிரங்கமாகக் கூடி நின்று, பிறர் என்ன நினைப் பர் என்ற நினைப்பே அற்று, ஜாதிகள் இருக்கத்தான் வேண்டும்! ஆண்டவன் படைத்த சாதிகளை அழிப்பதற்கு நாம் யார்? என்று உரத்த குரலில் உளறிக் கொட் டிய உன்மத்தர்களை நோக்கித் தான் பெரியார், "முன்ளுச்செடி போன்ற எங்களிடம் வாழை இலை போன்ற நீங்கள் மோதிக்கொள்ளா மல் இருந்தால் மட்டும் போதாது; உங்களை நீங்கள் உடனே சீர்திருத் திக்கொண்டு ஆகவேண்டும். நீங் கள் முன்னமே சீர்திருந்தி இருந்தால், அல்லது உங்கள் தொல்லை எங்க ளுக்கு இல்லாமலாவது இருந்திருந் தால், இந்நேரம் இந்த நாடு ரஷ்யா வைப் போன்ற சமதர்ம நாடாக வும், அமெரிக்காவைப் போன்ற செல்வம் மிக்க நாடாகவும், இங்கி லாந்து போன்ற புத்தி கூர்மை உள்ள நாடாகவும் எப்போதோ மாறிவிட்டிருக்கும். இனியும் இந்த நாடு விரைவில் முன்னேறவேண்டு மானல் உங்கள் தொல்லை எவ்வ ளவோ குறைந்தாக வேண்டும்— குறைக்கப் பட்டாகவேண்டும் என் பதற்கே இவ்வளவும் கூறுகிறேன்."

என்று தூத்துகுடியில் கூறி னர். நாட்டுக்கு அவர்களால் விளைந்த நஷ்டம் அவ்வளவு அதிகம்! அவர்கள் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் நாடு ஒரு சோவி யத் ரஷ்யாவாக மாறி இருக்கும். இன்றோ வெறும் வேதாந்தி களின் வெட்டிமடமாகத்தான் இருக்கிறது. காரணம், இந்த அணுக்குண்டு காலத்து ஆமை கள்! உண்மையிலேயே இந்தச் சகல சொரூபிகள் வர்ணஸ் ரமம் என்ற சூது மார்க்கத்தை நாட்டிலே ஏற்படுத்தாதிருந் தால், ஆயிரமாயிரம் சாதிகளை நாட்டிலே வகுத்து, அவர்களுக் குள்ளே பற்பல சிறு சண்டை களை வளர்த்து,' அவர்கள் முன் னேற்றப் பாதையில் மதத்தடை கள் பல கிடத்தியிராதிருந்தால், சாதி அகம்பாவத்தையும் தலை விதி தத்துவத்தையும் நாட்டிற் குள் நுழைக்காதிருந்தால், பண் பட்ட வாழ்வுடைய சங்க காலத் தமிழகத்தில் ஆரிய நஞ்சினைத் துளியளவும் கலக்காதிருந்தால் நிச்சயம், தமிழகம், ஒரு ரஷ்யா வாக, ஏன், அதைவிடச் சிறந்ததோர் பொதுவுடைமைப் பூமியாகப் பரிணமித்திருக்கும். இன்றோ, அப்படிப் பரிணமிக் காததுமட்டுமல்ல, உலகத்தின் நோயாளி என்று சொல்லத்தக்க நிலையில் நலிந்துகிடக்கிறது நம் நாடு இந்த முத்தண்ணுக்கள் விளைத்த சூதின் காரணமாக! இத்தகைய கேட்டினை நாட்டுக்கு அளித்தோமே என்ற வெட்க மும் துக்கமும் சிறிதாவது இருந் தால் அந்த வேதியர் கூட்டம் அந்தக் கேடு தீரப் பரிகாரம் தேடுவதே அதற்குத் தக்க பிரா யச்சித்தம் என்று எண்ணி இருக்கும். பிராயச்சித்தம் தேடியும் இருக்கும். சாதி முறைகளை வெட்டி வீழ்த்திட எல்லோர்க்கும் முந்தி முனைந்து நின்றுமிருக்கும். மார்பிலே தவ ழும் பருத்தி நூலையும் உச்சித் தலையிலே நடனமாடும் சிறு குடு மியையும் கத்தரித்து எறிந்திருக் கும். ஆனல் அவர்களுக்கோ நாட்டைக் கெடுத்தோமே— நாசம் விளைத்தோமே என்ற வெட்கமும் இல்லை துக்கமும் இல்லை! எப்படி இருக்கும்? இது என்ன அவர்கள் நாடா இது சிதையக் கண்டு அவர் களின் கண்கள் குளமாக! நாடு திராவிடர் நாடு. இது நலிவுற் ருல் நஷ்டம் ஆரியர்க்கு அல் லவே! பிறகு, அவர்கட்குத் துக்கமும் வெட்கமும் எப்படிப் பிறக்கும்? இது அவர்கட்கு நாடு அல்ல என்றுல் எதுதான் அவர்கள் நாடு என்று கேட்க லாம் சிலர். அவர்கட்கு நாடே கிடையாது. அவர்கட்கு என்று சொந்த நாடு இந்தத் தரணி எங் கும் கிடையாது. நாடற்ற நாடோடிக் கூட்டம் அது. ஆகவேதான் அவர்களுக்கு எந்த நாடு சிதைந்தாலும் கவலை பிறப்ப தில்லை. சொந்த நாடு அற்ற வனுக்கு எந்த நாடு எப்படிப் போனல் என்ன?

எப்படிப்போனல் என்ன?— அது அவர்களுக்குச் சரி! ஆனல் நமக்கு—?

நம் நாடு நலிவுறுவதைக் காண நம் கண்கள் சகிக்குமா? நம் தரணி தலை நிமிர்ந்து வாழ வொட்டாதபடி செய்யப்படுவது கண்டு நம் உள்ளம் பொறுக் குமா? நம் வீடு அலங்கோல நிலைக்கு இழுக்கப்படுவது கண்டு நம் நெஞ்சு ஒப்புமா?

சகிக்காது!

பொறுக்காது!

ஒப்பாது!

ஆகவேதான் நம் தலைவர் பெரியார், நம் நாட்டுத் தலைவர், ஆரிய வட்டாரத்தை நோக்கி இறுதி எச்சரிக்கை தந்திருக்கி ருர்.

திருந்துங்கள், இல்லையேல், அழிவு உங்களுக்குத்தான் என்று அறி வுரை வழங்கி இருக்கிருர்.

(10-ம் பக்கம் பார்க்க)

பொன்னி

[மாதம் இருமுறை]

★

1—15 தேதிகளில் வெளிவரு கிறது. விலை அணு 5.

★

தூத்துக்குடி இதழ்

(வெளிவந்துவிட்டது)

திராவிடத்தின் திருநாள், வெற்றிப் பாதையில் பெரி யார் பெரும் படை, எழுந்தது திராவிடம் முதலிய பல பகுதி களும், மாநாட்டுப் படங்களும் கொண்டது.

பொன்னி — புதுக்கோட்டை.

போர்வாள்

29—5—48 சனிக்கிழமை

வாழை இலையும், முள்ளுச் செடியும்

"என் அருமைப் பார்ப்பனத் தோழர்களே! நீங்கள் வாழை இலைபோல மென்மையானவர்கள். நாங்கள்—நாங்கள் என்றால் திராவிட இனத்தவர்கள், முள்ளுச் செடிபோல வன்மையும் கூர்மையும் வாய்ந்தவர்கள். முள், வாழை இலை மீது உராய்ந்தாலும் வாழை இலைதான் கிழியும். வாழை இலையே வந்து முள்ளுடன் மோதினாலும் வாழை இலைதான் கிழியும். அதுபோல, நீங்களாக வந்து எங்கள் இனத்துடன் மல்லுக்கு நின்றாலும் உங்களுக்குத்தான் நஷ்டம். அல்லது நாங்களாக வந்து உங்களுடன் போரிடத்தக்க நிலை நேரிட்டாலும் உங்களுக்குத்தான் நஷ்டம். ஆகையால்தான் கூறுகிறேன், நம் இருவருக்குள்ளும் போரோ பிணக்கோ பூசலோ பகையோ நேரும் விதத்தில் நடந்து கொள்ளாதீர்கள். அப்படிநடந்துகொண்டால் நஷ்டம் உங்களுக்குத்தான்—எங்களுக்கல்ல. வாழை இலையும் முட்செடியும் மோதிக் கொள்ளும் நிலை நேரிட்டால், காயம் இலைக்குத்தான்! முட்செடிக்கு அல்ல!"

பெரியார், இந்த வாசகங்களைக் கூறியபோது, தமிழ் உலகம் முழுவதுமிருந்து இன உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு ஓடோடி வந்திருந்த அந்த ஒன்றரை லட்சம் மக்களும் "கேளுங்கள் கேளுங்கள்" என்று எக்காளமிட்டுக் கூவினர்—தூத்துக்குடியில்—இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு.

பெரியார் கூறி இருக்கிறார் இவ் வாசகங்களை! பெரியார், வீண் வார்த்தைகளை வீசும் இயல்பினர் அல்ல; வெறும் பெருமைக்கான சொற்களை அடுக்கி வைத்து, அந்தச் சொற்களைக்கொண்டு செப்பிடு வித்தை செய்யும் சொல்லின் செல்வரும் அல்ல; அழகுக்காகவும் அலங்காரத்துக்காகவும் எதுகை மோனை நயத்துக்காகவும் பிறர் பார்த்து மெச்சுதற்காகவும் வார்த்தைகளை அப்படியும் இப்படியும் உருட்டிக் காட்டி, அந்த உருட்சியிலே சுவையையும் இன்பத்தையும் எழுப்பிக் காட்டிடும் கலாவாணரும் அல்ல; அல்லது அன்பர் ஆச்சாரியார்

போல குட்டிக் கதைகளையு
கோணல் உவமானங்களையு
இட்டுக் கட்டி விபரீத வியாக்ய
னம் புரிந்தே தீரவேண்டு
என்ற நினைப்போ நிலைமை
உடையவர் அல்ல. பெரியா
நெஞ்சில் பட்டதை நேர்மையி
நாட்டிடும் மறக்குல மாட்
படைத்தவர். உள் ஒன்
வைத்துப் புறமொன்று பேசிடு
தூர்த்தரை, உலகம் தூய
என்று துதி பாடினும், எட்
என வெறுத்துத் தள்ளு
துணிவு கொண்டவர். என்று
எந்நிலையிலும், எவர் முன்னி
யிலும், எத்தகைய பேராபத்
கிடையிலும், எவ்வள
எதிர்ப்புகள் சூழ்ந்தபோதிலு
உண்மையை, உள்ள தன்
யை, இருக்கும் நிலைமை
ஒளிக்காது பறைக்காது, உ
ளது உள்ளபடி எடுத்துரைத்
டும் அஞ்சாத நெஞ்சுடை
அடலேறு. அத்தகையவர்
திராவிடர் தந்தை—ஆயிரமா
ரம் வாலிப உள்ளங்களின் அ
டைய ஆயுதமாகக் கொண்
வர்—தமிழகம் தந்த சாக்ரட
—அவர் கூறி இருக்கிறார் இ
வாசகங்களை. தன்னுடை
நாற்பதாண்டு பொது வாழ்க்
அனுபவம் என்னும் உரைக
லிலே உரைத்துப் பார்த்
கூறி இருக்கிறார். பலப்ப
ஆண்டுகள், பலப்பல போரா
டங்களில், பார்ப்பனத் தலை
களோடு இணைந்தும் பிணைந்
தொண்டாற்றி இருக்கிற க
ணத்தால் அவர்களுடைய உ
ளத்தை உள்ளபடி உணர்
கூறி இருக்கிறார். அந்தச் சி
கூட்டத்தை திராவிடரின் தா
தல் பீரங்கி நசுக்கித் தகர்
விடா வண்ணம் இடை
நின்று திராவிடரின் கோபத்
தையும் கொதிப்பையும் வேகத்
தையும் வீராவேசத்தையும் ம
படுத்தி வருபவர்—அந்த

க்கு அவர் பார்ப்பன சமுதா த்திற்கு ஒரு வகையில் செயற் ரிய தொண்டு செய்பவர்— தவே உரிமையோடு கூறிஇருக் றார்.

முள்ளுச் செடியும் வாழை இலையும்! அருமையான உவ மானம்! அழகான எடுத்துக் காட்டு! பற்பல நூற்றாண்டு களாக, நாட்டில், தொடர்ந்து டந்துவரும் அந்த ஆரிய திரா டர் போராட்டத்தின் முழு லாறு மட்டுமல்ல, அந்தப் போராட்டத்தின் வெற்றி இறுதி ல் திராவிடர் பட்டாளத்தின் லடியையே வந்து கொஞ்சும் ன்பதை அசைக்க முடியாத தார பலத்தோடு விளக்கும் போர் முறைகளைப் பற்றிய ஓர் ஞ்ஞான நூல், அந்த உவ னம்!

பெரியார், பார்ப்பனீயக் கள்ள நரிகள் சென்னையில் அந்தணர் வேடம் போட்டு புகழும் ஏந்துவோம் அணுக் குண்டும் வீசுவோம் என்று ளையிட்டுக் கொண்டிருந்த ாத்தில்தான், இவ்வண்ணம் றிவுரையை உவமானத்தோடு ணைத்துத் தந்திருக்கிறார், ந்த முப்புரியாளர்களின் பித் ந் தெளிய! அவர்கள் மார்புக் ள்ளே உலவும் சனி தொலைய! வர்களுடைய மூளையைக் ப்பிக் கொண்டுள்ள கார் இருள் கல!

வாழை இலை நிமிர்ந்து நிற்க ம். எனக்கு இணை யார் ண்டு இப் புவிமீது என்று ணவக் குரலில் பேசலாம். லகம் என் காலடியில் கிடந்து வேண்டும் என்று தன் வீரப் தாபத்தை தானே எடுத்து ழியலாம். வணங்காமுடி ன்னன் நான் — எவரும் க்கு அஞ்சி நடுங்கித் ழ்ந்து பணிந்து பராக்குக் வேண்டுமே தவிர எவருக் நான் அஞ்சுவது என்பது அகராதியிலேயே கிடை யாது என்று ஆர்ப்பாட்டம் புரியலாம். ஆனால் முள்ளுச் செடி அதனுடன் மோதிடும் நிலை நேரிடும்போது, அல்லது, அதுவாகச் சென்று, ஆணவத்தின் மிகுதியால் முள்ளுச் செடியுடன் மோதிட முயலும்போது, கிழிவது அந்த வாழை இலைதான்! முள்ளுச் செடி அல்ல. இதை, தன்னுடைய ஆற்றலின் எல்லையை, அந்த வாழை இலை உணராமல் இருக்கலாம். ஆனால், அது, உண்மையை உணரவில்லை என்பதற்காக, உண்மை, வேறு விதமாக மாறிவிடாது.

ஆரியம் ஆட்சிப்பீடத்திலே இருக்கிறது. உத்தியோக மண்டலத்திலே பவனி வருகிறது. கலைக்கூடத்திலே கூடாரம் அடித்துவிட்டது. இலக்கிய மாளிகையிலே ஊஞ்சல் ஆடுகிறது. ஊராள்வோர் கூட்டத்திலே உயர் இடம் பெற்றுவிட்டது. மதத் துறையிலேயோ ஈடு எடுப்பற்ற நிலையில் நிற்கிறது. புராணங்களும் சாஸ்திரங்களும் வேதங்களும் இதிகாசங்களுமோ அது இட்ட வேலையைச் செய்யும் ஏவலாளர்கள். நீதிமன்றத்திலே இருந்து மருத்துவர் நிலையம் வரையில், பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து பாராளும் மன்றம் வரையில், பொதுவுடைமைக் கட்சியிலிருந்து சோஷலிஸ்டு கூட்டம் வரையில், புரோகிதப் புலமை முதல் கவர்னர் ஜெனரலாகும் திறமை வரையில் ஆரியம் எங்கும் நிறைந்துள்ளது என்பது உண்மை! அது இல்லாத இடமோ, அதன் ஆட்சி செல்லாத "ஜில்லா"வோ, அதன் குரலுக்கு ஏன் என்று கேட்காத வட்டாரமோ இல்லை என்பதும் உண்மை! திடீர் திடீர் என்று புதுப்புது உருவத்தில் தோன்றி, பகைவர்கள் சற்றேனும் எதிர்பாராத இடத்தில் எதிர்பாராத முறையில் தாக்குதல் போர் தொடங்கி, எத்தகைய வல்லாள கண்டரையும் வீழ்த்தும் மாயாவி வரம் பெற்றிருக்கிறது ஆரியம் என்பதும் உண்மை. புத்தரை, மாவீரரை, இராமாநுஜரை, வள்ளுவரை, சித்தர் பரம்பரையை, இராமலிங்கரை, தன்னை எதிர்த்தெழுந்த ஒவ்வொரு சீர்திருத்தச் சிங்க ஏறுகளையும் மண்ணிலே சாய்த்திருக்கிறது அந்த மாயாவி என்பதும் உண்மை. கிட்டத்தட்ட இருபது நூற்றாண்டுகளாக அதன் செங்கோல் நாட்டிலே நடந்து வருகிறது என்பதுங்கூட உண்மைதான். ஆனால் "உண்மை" அந்த அளவோடு நிற்கவில்லை. மேலும் கொஞ்சம் வளர்கிறது. திராவிடம், ஆரிய நச்சரவின் கடிக்குச் சாகாவரம் பெற்றிருக்கிறது என்பதையும் ஆரியம் எவ்வளவுதான் ஆர்ப்பாட்ட வேடம் பூண்டாலும் திராவிடத்தின் வலிமை இறுதியில் அதை வளைத்து வீழ்த்தவே போகிறது என்பதையும் அறிவுடையோர் எவரும் அறியும் அளவுக்கு வளர்கிறது.

சூழ்ச்சித் திறத்திலும் சூது மார்க்கத்திலும் கைவந்த கலைஞன் ஆரியன் என்பது எவ்வளவு உண்மையோ அதைவிட

திராவிட மாணவர் மன்றம்

பட்டுக்கோட்டை திராவிட மாணவர் மன்ற 5-ம் ஆண்டு விழா 23-5-48 ஞாயிறன்று நீலா தியேட்டரில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. விழாவுக்கு அறிஞர் அப்பாதுரை எம். ஏ. எல். டி. தலைமை வகித்து அரிய கருத்துரைகளை வழங்கினார்கள். முற்பகல் பொன்னி ஆசிரியர் முருகு சுப்பிரமணியம், பிற்பகல் தோழர்கள் என். எஸ். இளங்கோ, திருநாவுக்கரசு ஆகியோரும் சொற்பொழிவாற்றினர். திராவிடர் படத்தை "போர்வாள்" ஆசிரியர் மா. இளஞ்செழியன் திறந்து வைத்தார். மாலையில் பொதுக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

அதிகமான உண்மை நேர்முகத் தாக்குதலிலும் வெஞ்சமர் தொடுக்கும் வீரத்திலும் திராவிடன் தனக்கு இணை கண்டறியாத தீரன் என்பது. இன்றில்லையேல் நாளை, நாளை தவறினால் மற்றோர் நாள், அதுவும் தவறினால் பிறிதோர் நாள், ஆரிய சூழ்ச்சி திராவிட வீரத்தின் முன் மண்டியிட்டு வீழ்ந்து மாளவே போகிறது. இதை அறிய ஆரூடம் கணிக்கும் ஓர் ஆஷாடபூதி தேவை இல்லை. உலக வரலாற்றின் ஒரு சில பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தாலே போதும். வாழை இலையும் முள்ளுச் செடியும் மோதுண்டால் நிலைமை என்னவாகும் என்பதை ஒரு கணம்—ஆம், ஓரே ஒரு கணம்—நினைத்துப் பார்த்தாலே போதும்.

மந்த மதி படைத்தோரும் மர மண்டையினரும் சொந்தப் புத்தி அற்றோரும் அதை இரவல் பெற்றோரும் என்ன வேண்டுமானாலும் எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் கூவட்டும்; கொக்கரிக்கட்டும்; குதித்துக் குதித்துக் கும்மாளம் போடட்டும்; விட்டோமா பார் அந்தச் சூத்திரர்களை என்று தோள் குலுக்கட்டும்; முப்புரியை உருவிக்கொண்டே, முத்தமிழ் கண்டு முச்சங்கமும் வளர்த்த மூவேந்தர் பரம்பரையை வீழ்த்துவோம் என்று சூள் உரைக்கட்டும்; புல் ஏந்திய கரத்தால் வாள் ஏந்தட்டும்; வாள் என்ன, துப்பாக்கியை வேண்டுமானாலும் ஏந்தட்டும், துப்பாக்கி என்ன அமெரிக்கரிடமிருந்து அணுக்குண்டை இரவல் பெற்று அதை வேண்டுமானாலும் ஏந்தட்டும், நமக்குக் கவலை அணுவளவும் இல்லை. கவலை இல்லாததற்குக் காரணம் விரல் உரலானால் உரல் என்னாகும் என்பதை நாம் அறிந்தது மட்டுமே அல்ல, புல் ஏந்திய கரம் வாள் ஏந்துமானால் வாள் ஏந்திய கரம் என்ன ஏந்தும் என்பதை நாம் உணர்ந்தது மட்டும்கூட அல்ல, அந்தச் சிறு இனத்திற்கு வாள் தேவையானால் வாள் வடித்துக் கொடுக்கக் கூடியவர்களே நாம்தானே—நாம் மறுத்துவிட்டால் வாள்தான் ஏது அந்த வேதவேதியர்க்கு, அவர்கள் வாள் ஏந்துவதுதான் எப்படி என்ற சிந்தனையால் பிறந்த தெளிவுமட்டும்கூட அல்ல, **நாம் வரலாறு படித்திருக்கிறோம்.** படித்திருப்பதால் நாம் அறிவோம் மிக நன்றாக அந்தச் சுந்தர புருஷர்களின் கொட்டம் அடங்க திராவிட வீரம் கூடத் தேவையில்லை, வரலாறு நமக்குக் காட்டிடும் இயற்கை விதியே போதும் என்பதை. அணைவதற்கு முன்னே விளக்கு கம்பீரமாக எரிந்து அணையும். சாவதற்கு முன்னே வீரன் சளசளவென வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிட்டுச் சாவான். அழிவதற்கு முன்னால் எதிரி ஆங்கார வடிவம் கொண்டு அரை நிமிஷ நேரம் ஆஜானுபாகுவெனப் போரிட்டுத்தான் தீருவான். இது இயற்கை. இந்த இயற்கைதான் ஆரியம் மரணப் படுகுழி நோக்கி மிகமிக வேகமாகச் செல்லத் தொடங்கிவிட்ட இதே நேரத்தில் ஆரிய வட்டாரத்திலிருந்து இத்துணை ஆரவாரத்தையும் வெற்று வேட்டுகளையும் வாண வேடிக்கைகளையும் குஸ்தி முஸ்தீப்புகளையும் எழுப்பி இழிக்கிறது!

அழிவு, அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது. மடமடவென வந்துகொண்டிருக்கிறது. மிகமிக வேகமாக வந்துகொண்டிருக்கிறது. இதை ஆரியர் உணராமல் இல்லை. உணர்ந்ததால் ஏற்பட்ட அச்சம்தான் அவர்களை இத்தகைய உளறல் மொழிகளை உதிர்க்கச் செய்திருக்கிறது. ஜன்னி கண்டவன் ஜுர வேகத்தில் பிதற்றுவதைப் போல அர்த்தமற்ற வார்த்தைகளை அடுக்கடுக்கா
வீசவும் செய்திருக்கிறது.

"**புல் ஏந்திய கரத்தால் வா
ஏந்துவோம் இனி**" என்று பே
இருக்கிறார்கள் தர்ப்பா சூ
கள், தங்கள் மாநாட்டி
**பாலஸ்தீனத்தில் அரேபியர்க
எதிர்த்து யூதர்கள் போர் தொடங்
இருப்பதைப் போல நாங்களு
இனிச் செய்வோம்** என்று அ
வீராதிவீரர்கள் அதிர்வேட்
கிளப்பி இருக்கிறார்கள். **வா
ஏந்துவோம்! போர் தொடங்
வோம்!** — இதே வார்த்தை
களைத், தங்கள் முத்தான வா
திறந்து, முணுமுணுந்திருக்
றார்கள், முப்புரி தரித்த பு
புங்கவர்கள். தர்ப்பாயுதத்தை
தவிர வேறு வாள் ஏந்தி அறி
தவர்கள், ஏந்த முடியாதவர்க
ஏந்தக்கூடிய உள்ள அமைப்பே
உடல் அமைப்போ இரண்டு
அற்றவர்கள் அவர்கள், ஆகவே
அவர்களுடைய போர் முழக்க
தைக் கேட்டு—அல்ல! அ
தவளைக் கூச்சலைக் கேட்டு
பித்தத்தின் முதிர்ச்சி இ
என்றுதான் எவரும் கூறுவ
தவிர, "அடடா! வீரர் ப
பறை முரசு கொட்டுகிறதே
என்னாகுமோ நிலை, நாடு எப்ப
ஆகுமோ, ஏது நேருமோ
என்று எவரும் அச்சம்கொள்
மாட்டார்கள். ஆகவே ந
சிந்திக்கவேண்டியது அந்
"புல் ஏந்தி"களின் உருட்
வார்த்தைகளை அல்ல—அ
வெறும் புஸ்வாணங்களும் க
தத் துப்பாக்கிகளும்தானே த
வேறில்லை என்பதை நாம் அ
வோம் நன்றாக—அந்த வா
தைகளுக்குப் பின்னால் உ
மனப்பான்மையை!

வாள் ஏந்துவோம் என்கி
களே, போர் தொடங்குவே
என்று பொக்கம் பேசுகி
களே, வாளை யார்மீது ஏ
போகிறார்கள்? போர் ய
டன் தொடங்க இருக்கிறார்க

(4-ம் பக்கம் பார்க்க)

(12-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

றைத்து விட்டு, நீர் விழிகளைத் டைத்துக் கொண்டு, எழுந்தாள். மெதுவாக நடந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள். கதவைத் தட்டிது தன் தந்தை என்பதை அறிந்தும், பயத்தால் அவள் நெஞ்சம் லுங்கியது.

"என்ன குமுதம், ஏதேதோ றி அழுகிறாய்?" என்று ஒன் ம் தெரியாதவரைப் போல வையாபுரி கேட்டார்.

"ஒன்றுமில்லை அப்பா!" என்று மெதுவாக சோகமும் நாணமும் லந்த குரலில் பெண் கூறினாள். வள் கண்கள் திரும்பவும் கலங்க ரம்பித்தன.

வள் மனநிலையை நன்கு புரிந்து கொண்டார் வையாபுரி. அன் பாடு தன் மகளை நோக்கினார்.

"அழாதே குமுதம்! இதில் தோ சூழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது?" ன்று பரிவாகப் பேசினார் அவர்.

"எதில் அப்பா சூழ்ச்சி? பத் ரிகையிலேயே செய்தி வந்திருக் ம்போது......"

"நீ குழந்தை அம்மா! உனக்கு ன்றும் தெரியாது. பத்திரிகை ல் வருவதெல்லாம் உண்மையாக ருக்கும் என்று நம்ப முடியாது! ரு செய்தி என்றால் அதில் உண் மையும் இருககலாம், பொய்யுமிருக் லாம். இது பத்திரிகை உலகில் கஜம்." என்று பத்திரிகைகளின் ணத்தையும் போக்கையும் விளக் த் தொடங்கினார்.

"அப்படியானால், இது உண் மையாக இருக்கே அப்பா!" ன்று குழந்தையைப் போலக் கட்டாள். அப்படிக் கேட்பதில் ருவித ஆறுதலிருப்பதாக அவ க்குத் தோன்றியது.

வையாபுரி தலையை அசைத்தார். ன்ன சொல்வதென்றே அவருக் த் தோன்ற வில்லை.

பத்தாவது பகுதி

"கண்ணே! மனோரமா!"

வைத்தியர் தந்த மருந்தை வாங்கி ப்பிட்டுவிட்டு, மனோரமா கட்டி ல் சாய்ந்தாள். அவளருகே னும், வைத்தியரும் நின்று ண்டிருந்தனர்.

"மனோரமா, இப்பொழுது டம்பு எப்படி இருக்கிறது?" என்று கவலையோடு கேட்டான் சிவன்.

சோர்வடைந்த கண்களால் அவனைப் பார்த்து "பரவாயில்லை! சுமாராகத்தானிருக்கிறது!" என்று மெதுவாக, பலமற்ற குரலில் கூறினாள் மனோரமா.

வைத்தியரும், சிவனும் அந்த அறையை விட்டு வெளியே வந்தனர். பணத்தை எண்ணி வைத்தியரிடம் கொடுத்துவிட்டு, "குணமாக இன்னும் எத்தனை நாட்களாகும்" என்று ஆவலோடு சிவன் வினவினான்.

"இன்னும் ஒரு வாரத்தில் சரியாகிவிடும்" என்று கூறி பணத்தைப் பத்திரப் படுத்திக்கொண்டு வெளியே சென்றார் வைத்தியர்.

கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டிருந்த மனோரமாவின் கண்கள் மிரண்டு மிரண்டு கூரையைப் பார்த்தன. அன்றொருநாள் இரவு குளக்கரையில் ஏற்பட்ட திடீர் சம்பவம் அவள் கண்முன் தோன்றியது.

"யார் நீ?" என்று சிவன் அதட்டிக் கேட்க, "நானா யார்? இதோ இன்னும் சற்று நேரத்தில் தெரிகிறது!" என்று கூறிக்கொண்டே காளிமுத்து கத்தியினால் குத்த விரைந்து வந்த காட்சி அவள் மனதைவிட்டு அகலவேயில்லை. இக் காட்சி அடிக்கடி அவளெதிரே தோன்றி, அவள் மனதைப் பயமுறுத்தியது.

அன்றிரவு, மயக்கமுற்று கீழே சாய்ந்த மனோரமா, அதே கிலியினாலும், திடீர் மன அதிர்ச்சியினாலும், நோய் வாய்ப்பட்டாள். அன்று தொடங்கிய அவள் நோய் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துகொண்டே சென்றது.

படுத்திருந்த மனோரமா கண்களை மூடினாள். திரும்பத்திரும்ப அக் குளக்கரைக் காட்சியே அவளெதிரில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது.

சிவனுக்கும் காளிமுத்துக்கும் பலத்த போர் நிகழ்வதைப் போலவும், கீழே வீழ்ந்திருந்த கத்தியை மறுபடியும் முரடன் எடுத்துக் கொண்டதைப் போலவும், 'முரடனின் கைவாள், தன் காதலனின் இதயத்தில் புகுந்து, இரத்தத்தைப் பீறிடச் செய்வதைப் போலவும், அவள் மனக் கண்முன் தெரிந்தது. இதனைக் கண்டதும், "ஐயோ. ஐயோ!" என்று அலறினாள். அறைக்கு வெளியிலிருந்த சிவன் ஓடோடியும் வந்து, "என்ன மனோரமா?" என்று பதைபதைக்கும் உள்ளத்தோடு கேட்டான்.

"இப்படி வாருங்கள்!" என்று சிவனை அழைத்தாள். சிவன் அருகில் வந்ததும், உட்காருங்களென்றாள்! சிவன் அவளருகில் கட்டிலின் மேல் உட்கார்ந்தான். மனோரமா, அவன் பரந்த மார்பைத் தடவிப் பார்த்தாள்.

"மனோரமா! என்ன வேண்டும்?"

"ஒன்றுமில்லை! தங்கள் மார்பில் கத்தி.........".

"கண்ணே! வீணாக மனதை ஏன் இப்படியெல்லாம் ஓடவிடுகிறாய்?.........பேசாமல் தூங்கு!" என்று அன்போடு கூறி, அவளைப் படுக்கவைத்தான்.

மாதங்கள் பல சென்றும் தன் மனைவி குணமடையவில்லை என்பதை எண்ணி யெண்ணி சிவன் வேதனை அடைந்தான்.

நோயால் பிடிக்கப்பட்ட மனோரமாவின் உடல் நாளுக்குள் இளைத்துக்கொண்டே வந்தது. அவள் உடல் இளைக்க இளைக்க சிவனின் உள்ளம் படாதபாடுபட்டது. பலப் பல வைத்தியர்கள் வந்து வந்து போனார்கள். ஆனால் அவள் உடலிலிருந்த நோய் மட்டும் போகவில்லை,

கடைசியில் கண்ணனின் யோசனையின்படி அவளை மலர்புரிக்கு எடுத்துச் செல்வது என்று தீர்மானித்தனர்.

வைத்தியர் வையாபுரியின் வைத்திய சாலையில் மனோரமா சேர்க்கப்பட்டாள். சிவனின் அன்னை தாயாரம்மாள், மனக் கவலையால் மகனின் உடல் கரைந்துகொண்டே வருவதைக் காணக் காண வேதனைப்பட்டாள். மலர்புரியை அடைந்தும் சிவனின் உள்ளம் சிறிதும் அமைதி பெறவில்லை.

மலர்புரியில் சிவனும் அவன் தாயாரும் வெளியில் தங்க வசதியில்லாமல் போகவே, வைத்தியர் வீட்டிலேயே தங்கினார்கள். அவ்வூரில் அவர்கள் மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் தங்கியிருக்க நேரிட்டது.

சிவனின் பெருந்தன்மையும், பேசும் வன்மையும், வையாபுரியை அவனிடம் அன்பும் மதிப்பும் கொள்ளச் செய்தன. பழக்கம் அதிகமாகவே, அவர்கள் வேற்று மனிதர்கள் என்ற வித்தியாசத்தை மறந்து ஒருவரோடொருவர் உறவினர்களைப்போல, அன்யோன்யமாக நெருங்கிப் பழகினார்கள்.

தாயற்ற குமுதினியிடம் தாயாரம்மாள், ஆசையோடும், அன்போடும் பழகி வரலானாள்.

மகளில்லா அவள், குமுதினிக்குப் பின்னல் முதலிய அலங்காரங்களைத் தன் கையினாலே செய்து, அதனைக் கண்டு அகங் குளிர்வாள். குமுதினி, தன் கவலையை மறப்பதற்காக, வீணையெடுத்து, விரல் அசைத்து இசை யெழுப்புவாள். அந்த இசையைக் கேட்டு மகிழ்வாள் தாயாரம்மாள். நாள் செல்லச் செல்ல, தாயன்பை அறியாத குமுதினி, தாயாரம்மாளின் அன்பில் தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொடுத்தாள்.

மனோரமாவின் நோயைப் போக்க, வையாபுரியும் எவ்வளவோ, கஷ்டப்பட்டுத்தான் பார்த்தார். அவள் தேர்ந்தெழுவாள் என்று அவருக்குத் தோன்றவில்லை.

ஒரு நாள் வைத்தியர் சிவனைத் தன்னருகே அழைத்தார். வையாபுரி என்ன கூறப்போகிறாரோ என்று துடியாய்த் துடித்தது சிவனின் உள்ளம்.

"சிவா, உண்மையை ஒளிக்காமல் சொன்னால் வருத்தப்பட மாட்டாயே?"

"சொல்லுங்கள்!"

"மனோரமா இனி பிழைப்பது கடினம்!"

சிவனின் தலையில் யாரோ சம்மட்டியால் அடிப்பதைப்போல் தோன்றியது. அவன் மனம் வேதனையால் குழம்பியது.

"சிவா, வருந்தாதே; நம்மால் ஆவது என்ன இருக்கிறது? முதலிலிருந்தே டைபாயிட் ஜுரத்தால் அவள் உடல் இளைத்துக்கொண்டே வந்துவிட்டது. இப்பொழுது ஜுரம் சிறிது குறைந்திருக்கிறது."

சிவனின் முகத்தில் சிறிது தெளிவு காணப்பட்டது. அவன் கண்களில் வழிந்துகொண்டிருந்த நீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, திரும்பவும் ஆவலோடு அவரது முகத்தைப் பார்த்தான்.

"டைபாயிட் ஜுரத்தோடு மட்டும் நின்றிருந்தால் எப்படியாவது பிழைக்கும்படிச் செய்துவிடுவேன். ஆனால்......"

"ஆனால்" என்று அவர் இழுத்தது, அவன் உயிரை யாரோ கயிறு கட்டி இழுப்பதுபோலிருந்தது. அவன் மனதில் வேதனைப் புயல் சுழன்று சுழன்று வீசியது. திரும்பவும் கவலையால் அவன் முகம் வாடியது.

"ஆனால்......?" என்று துடிதுடிக்கும் உள்ளத்தோடு கேட்டான் சிவன்! அவன் கன்னங்களில் கண்ணீர் புரண்டது.

"வருந்தாதே சிவா!" என்று அன்பாக அவனது கண்ணீரைத் துடைத்தார் வையாபுரி.

"ஜுரத்தோடு காசநோயும் கலந்து கொண்டது. உடலிலோ சிறிதும் பலமில்லை. ஆகவே இனி அவள் பிழைப்பது..........சிவா! அழாதே! அவளை ஊருக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய் விடுவதுதான் நல்லது"—வேதனை தாங்கமுடியாமல் வைத்தியர் இப்படிவேகமாகச் செய்தியைக் கூறி முடித்தார். சிவன் அசைவற்று கற்சிலையைப் போல் நின்றுவிட்டான்!

(தொடரும்)

(5-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

அந்த அறிவுரை அனுபவத்தோடு கலந்துவரும் தெளிவுரை. அவசரத்தில் கூறிய உரையுமல்ல, வீம்புக்குக் கூறிய பேச்சுமல்ல, ஆழ்ந்து சிந்தித்து மொழிந்த அற உரை.

பார்ப்பன இனத்தை புத்திசாலி இனம் என்று கூறுகிறார்கள். வருமுன் காப்பவர்கள் என்று பேசுகிறார்கள். சூழ்ச்சி நிறைந்தவர்கள், சூது மிகுந்தவர்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். பிறர் சொல்வதுமட்டுமா, அவர்களே அப்படித்தான் தங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

அவர்கள் புத்திசாலிகள் என்பது உண்மையானால் பெரியார் கூறிய இந்த அறிவுரை அவர்கள் நெஞ்சில் படியும். அவர்கள் திருந்துவர். இதுநாள் வரை அவர்கள் செய்த கேட்டிற்குப் பிராயச்சித்தமும் தேடுவர்.

இல்லையேல்—?

அழிவு! அதுதான் அவர்களை அணைத்து மகிழும்.

சீர் திருந்துவது அல்லது செத்து மடிவது என்ற இந்த இரண்டு பாதைகளுக்கும் இடையே வேறு பாதைகள் இல்லை. இருப்பன இரண்டு பாதைகளே! இரண்டில் ஒ[ன்]றைத்தான் அவர்கள் தே[ர்]ந்தெடுத்துத் தீரவேண்டும்.

இதைத் தவிர வேறு ஏ[தே]னும் குறுக்கு வழி காணலா[ம்] என்றோ, இந்த இரண்டு பாதைகளையும் விட்டு புதிய சாந்த பாதை ஏதேனும் தோண்டலா[ம்] என்றோ, எப்படியேனும் எ[...] வண்ணமேனும் இரண்டி[ல்] ஒன்று என்ற இந்த இக்கட்[டி]னின்று தப்பித்துக்கொள்ளலா[ம்] என்றோ அவர்கள் எண்ணினா[ல்] அதன் விளைவு அழிவுப் பாதையில் அவர்களை மிக விரைவி[ல்] கொண்டுவந்து நிறுத்துவதா[க] இருக்குமே தவிர வேறில்லை.

எந்தப் பாதையை அவர்க[ள்] தேர்ந்தெடுக்கப் போகிறார்கள்?

அழிவுப் பாதையையா?

பிராயச்சித்தப் பாதையையா?

எந்தப் பாதையை?

எந்தப் பாதையை அவர்க[ள்] விரும்பிச் செல்வதாயினு[ம்] சரியே, பெரியார், தூத்துக்[குடி]யில் கூறிய உவமானத்தை ம[ட்]டும் மறக்க வேண்டாம்!

ஆரியர்கள் வாழை இலைகள்! திராவிடர்கள் முள்ளுச் செ[டி]கள்! முள்ளுச் செடிகளு[டன்] வாழை இலை மோதினால் ந[ஷ்]டம் முள்ளுச் செடிகளுக்கல்[ல] வாழை இலைகளுக்குத்தான்!

திராவிடர்கள் முள்ளுச் செ[டி]களா, அவ்வளவு கூர்மை[யும்] வன்மையும் படைத்தார்க[ளா] என்பதிலேயே ஆரியர்க்கு ஐ[யம்] இருந்தால் தூத்துக்குடி மாநா[ட்]டைப் பற்றி சர்க்கார் சி. ஐ. [டி]கள் மந்திரி சபைக்கு எ[ழுதி] அனுப்பி உள்ள மாநா[ட்டு] ரிபோர்ட்டுகளை இரகசிய[மா]வாவது படித்துப் பார்க்கட்[டும்]. படித்தால் கண்கள் திறக்[கும்]. விளக்கம் பிறக்கும்! பெ[ரியார்] தெளியும்! நேர்வழி புரி[யும்]. திராவிடர் வன்மையும் தெரி[யும்].

(2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

...வா? ஆரியர்—திராவிடர் ...ற பிரிவினையை அவாள் கிலே ...த்த முயலும்போது நாமே ...மை ஆரியர் என ஒப்புக் ...ள்ளலாமா? இவ்வித யோசனை ...ற பேச்சு நமக்கு சுருக்குக் ...ருகவல்லவோ முடியும். இவ் ... மகாநாடுகளும், பேச்சாளர் ...ம் நம் பாதுகாப்பிற்கா? ...லே. நமது தற்கொலைக்குக் ...விகளாகவல்லவோ விளங்கு ...றன. இவ்விதம் திராவிடக் ...கத் தலைவர்களை நாலு சுவர்க ...குள் தாக்குவது நம்முடைய ...னுக்கா? சொல்லுங்காணும். ...யதரிசி எல். எஸ். மணி அய்ய ... கன்று பின்றின்று தாக்கிப் ...சினார். இவருக்கும் தளபதி ...ற பட்டம் மகாநாட்டில் ...டுத்தாய்விட்டது! திவான்பக ...ராமசாமி சாஸ்திரிகள் பெரி ... ராமசாமி சாஸ்திரிகளாம்! ...க்குங்காணும் இந்த "சூடுபோட் ...கிற" வேலை? இந்த இமிடே ...ன் சூடுகள்ளாம் தழும்புகளா ...றுவதற்கா? நம்மளவாகிட்டே ...பு இல்லை, நம்மளவா சினிமா ...லே சேரக்கூடாதுன்னு பகிரங் ... சொன்னாரே மணி அய்யர், ...ருக்கு மானமில்லையா? நம்ம ...னத்தை வெட்ட வெளிச்ச ...க்குவதற்குத்தானா இவாள்ளாம் ...நாடு கூட்றா? அவாகிட்ட ...ருந்து காப்பாத்திக்கிறதுக்கு ...தி இவாகிட்ட இருந்து நம்மள ...ளை காப்பத்திக்கணுங்காணும்.

...ச்சு:—என்ன சுப்பயர்வாள், ...வளவு ஆத்திரமா பேசறேளே. ...ம மகாநாட்டை நாமே குறை ...றுவதா?

...ப்பு:—இவ்விதம் நமக்குள்ளே ...சிக்கிறது தப்பில்லேங்காணும். ...நாடு கூட்டி நமக்குக் கேடு வர ...ச்சிக்கிறது பெரிய தப்புங் ...ணும். நீர்தான் ஆர அமர ...சித்துப் பாருமே.

...ச்சு:—அதெல்லாம் ஒழியட்டுங் ...ணும். நம்ம ராமசாமி சாஸ்திரி ...தான் இதுக்கெல்லாம் சமா ...ம் செய்வதுபோல பேசிட் ...ர்.

...ப்பு:—அப்படி வழிக்கு வாங் ...ணும். ராமசாமி சாஸ்திரிகள் இந்தக் கத்துகுட்டிகளுக்கு சரியா சூடு கொடுத்தார். திராவிட கழகத்தை அரசாங்கத்தார் பகிஷ்கரிக்கவேண்டும், நிராகரிக்க வேண்டும் என ஒரு தீர்மானத்தை மகாநாட்டிலே நிறைவேற்ற முயன்றார்களே, அதற்கு ராமசாமி சாஸ்திரிகள் என்ன சூடு கொடுத்து புத்திமதி சொன்னார் பார்த்தேளா. அவர் தாங்காணும் அனுபவசாலி! கண்ணை மூடிக்கொண்டு தீவிரமாக போகப்படாது, காலத்தையொட்டி நடந்துகொள்ளவேண்டும், நாமும் தமிழை நன்றாக கற்றுக் கொள்ள வேண்டும், ஸ்மார்த்தாள் தமிழை நிராகரிக்கிறார்கள், வைஷ்ணவாள் தான் தமிழை அதிகமாக ஆதரிக்கிறாள் என்று அறிவுரை கூறினாரே ராமசாமி சாஸ்திரிகள் அதுவல்லவோ முறை. சமஸ்கிருதம், சமஸ்கிருதம்னு கத்தின அவாள்ளாம் இன்னும் அதிகமா நம்மை வெறுக்கிறா. அதனாலே, பிச்சயர்வாள் நாமும் அப்படி கொஞ்சம் மாறுதல் அடையறதா காண்பிக்கணும். ராமசாமி சாஸ்திரிகள் சொன்னது போல நடந்துகொண்டால் தான் நமக்கு விமோசனம். மகாநாடு கூட்டி திட்டினா நமக்குத்தான் ஆபத்து. எனக்கென்னமோ இந்த இரண்டாவது அந்தணர் மகாநாடு கொஞ்சங்கூட பிடிக்கல்லே ஓய்.

எனக்குந்தான் அப்படி என்னுர் சுந்தர[illegible] அய்யங்கார், சுப்பய்யர் கலை[illegible]வதுக்கெட்டத்தைக்கேட்டுக்கொண்[illegible] வந்தவர். உமக்கென்ன அப்படி [illegible]ன்றார்கள் சுப்பய்யரும் பிச்சுவ[illegible].

சு. வ:—மயிலாப்பூர[illegible] நடந்தது அந்தணர் மகாநா[illegible] காணும், அது "அய்ய[illegible] நாடு." எம். எஸ். சுப்ரம[illegible] அய்யர் பசுபதி அய்யர் ம[illegible] அய்யர் ராமசாமி அய்யர் (சாஸ்திரி) எல்லாம் அய்யர்தான், ஐயங்கார் ஒருத்தராவது அந்த மகாநாட்டிலே கலந்துகொண்டார்களா?

சுப்பு-பிச்சு:—ஓய், நமக்குள்ளெ எதுக்குங்காணும் இந்தப் பிரிவினை, தனி லேபில் எல்லாம்!

சு. வ:—சும்மா, தமாஷூக்குச் சொன்னேன். நாமெல்லாம் "அ" தானே. அய்யர், அய்யங்கார், எல்லாம் அந்தணர்தானே. அகரம் முதல எழுத்தெல்லாம் என்றாரே அந்த சூத்திரக்கவி திருவள்ளுவர் அது சுத்த தப்பு, ஓய். அகரம் முதல உலகெல்லாம் என்று சொல்லவேண்டும். நம்மை சுற்றித்தானே உலகமே சுழல்றது!

குமரேச கைத்தறி நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம் LTD,

பொதட்டூர் பேட்டை. (வயா நகரி)

அன்புமிக்க அன்பர்களே!

எமது சங்கத்தில் 20 நெம்பர் முதல் 80 நெம்பர் வரை பல ரகமான சேலைகள், வேட்டிகள், சரிகை துண்டுகள், மற்ற பலரக ப்ரிண்டெட் வாயில்களும் பர்மா, மலேயா, சிங்கப்பூர், சிட்டகாங் மற்ற வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படும் லுங்கி ரகங்களும். உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

வெளிநாட்டு ஏற்றுமதி பெர்மிட்களுக்கும் சிபார்சு செய்யப்படும்.

அன்பர்கள் அனைவரும் உயர்ந்த ரகத்தை குறைந்த விலையில் வாங்கி பலனடையுமாறு வேண்டுகிறோம்.

தங்களன்புள்ள,
ஏ கிரி. சுப்பிரமணிய முதலியார்,
தலைவர்.

தொடர்கதை :

பழத்தூர் ஜமீந்தார் கொலை.
குடியானவர்களின் ஆர்ப்பாட்டம்.
குமாரும் கோபாலும் மறைந்தனர்.

பழத்தூர்; மே 1—நேற்று இங்குள்ள குடியானவர்கள் வரிகொடா இயக்கத்தை ஆரம்பித்து, ஜமீன்தார் ஜம்புலிங்கம் பிள்ளைக்கு எதிரிடையாகப் பெருத்த ஆரவாரமும் ஆர்ப்பாட்டமும் செய்தனர். கிளர்ச்சி செய்த கும்பலைக் கலைந்து போகும்படிப் போலீஸார் பல முறை வேண்டிக் கொண்டும், கலைய மறுக்கவே தடியடிப் பிரயோகம் செய்ய நேரிட்டது. இதற்கிடையே இக்கிளர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்ட குமாரும் கோபாலும் ஜமீன்தாரைக் கொலை செய்துவிட்டு ஓடிமறைந்தனர். ஜமீன்தார் கொலையுண்டார் என்பதை அறிந்ததும் குடியானவர் போலீஸாரைத் தாக்க முயலவே, சுட நேரிட்டது. இதன் விளைவாகச் சிலர் இறந்தனர். பலர் பாதுகாவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். போலீஸார் புலன் விசாரித்து வருகின்றனர். (ந. நி.)

இச் செய்தியைப் படித்து முடிப்பதற்கும், கண்ணீரால் அவள் கண்கள் மறைக்கப் படுவதற்கும் சரியாக விருந்தது. தலையணையில் முகத்தை மூடிக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

"அம்மா, சாப்பிட வில்லையா? நேரமாகிறது" என்று வேலைக்காரி வந்து அழைத்தாள்.

"போடி, இப்பொழுது எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்" என்று கூறி அறையின் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு புத்தகத்தில் ஒளித்து வைத்திருந்த தன் காதலனின் உருவப் படமொன்றை எடுத்தாள். அதனை உற்றுப் பார்த்தாள். நீர் நிறைந்த கண்களோடும், பதை பதைக்கும் உள்ளத்தோடும், சோகம் தோய்ந்த முகத்தோடும் அவள் காணப்பட்டாள். குமார் சுவைத்த கனி இதழ்கள் துடிதுடித்தன; அடிக்கடி "அத்தான், அத்தான்!" என்று முணுமுணுத்தன.

வழிந்தோடிய அவள் கண்ணீர் குமாரின் படத்தை ஈரமாக்கியது.

"இரண்டே வாரங்களில் வந்து விடுவேன்"—இப்படி குமாரின் உருவப்படம் அவளிடம் பேசாமல் பேசியது.

அப் படத்தைத் தன் மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்தாள். கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு, தலையை இப்படியும் அப்படியும் அசைத்தாள், வேதனையைத் தாங்கமாட்டாது.

"ஈரோட்டில் புது முறையில் தயாரிக்கப்பட்டு, காஞ்சியில் சுவையும், மெருகும் தரப்பட்ட மாத்திரை எப்படிப்பட்ட பரம்பரைப் பைத்தியத்தையும் ஓட்டி
விடும்! இன்னும் கொஞ்சம்
குத் தரவேண்டும்! வந்து
றேன்..." குமாரின் இச் சொ
அவள் காதுகளில் வந்து ரீங்
செய்தன.

"வந்து தருகிறேன் என்
எப்பொழுது அத்தான் வரு
என்று வாய்விட்டுக் கூறி
தாள்.

ரத்தத்தில் தோய்த்தெடுத்த
யைக் கையில் வைத்துக்கொ
கீழ் உதட்டை கடித்துக்கொ
கோரமான நிலையில், ப
தற்கே உள்ளம் நடுங்கும்
காரனின் உடையில் குமார்
மனக் கண்முன் வந்து நின்
அவள் உடல் உதற ஆ
தது. "அத்தான், நீங்கள
படி ஆகிவிட்டீர்! என்னால் நம்
யவில்லையே! என் கூந்தலில்
சொருகிய தங்கள் கையிலா
உமது உடலுக்கு என்னை
யாக்கிக்களித்த தாங்களா,
காரனின் ஆடையை அ
வெட்கத்தால், மாட்டேனெ
சுவைத்துப்பார் என்று எ
தந்த தங்கள் இதழா ப
கிடையில் சிக்குவது?......அ
இக் காட்சி உண்மையா?..
இப்படி ஏதேதோ தனக்குத்
வேதனையோடு பேசிக்
டாள்.

அவள் கையிலிருந்த பட
கீழே விழுந்தது. குமார்
விட்டுப் பிரிந்த போது கூட
மனம் அவ்வளவு அதிர்ச்சி
வில்லை. ஆனால் தரையில்
விழுந்து விட்டது என்பதை
ததும் அவள் மனம் திடுக்கி
தரையில் கிடந்த கா
நிழல் படத்தை, ஏக்க
நோக்கினாள்.

குமாரின் அழகிய முகம்
யது. ஆனால் அதிலிருந்த
சிறிதுகூட குறையவில்லை.
இனி, நீயுமா இதனை நம்பு
என்று குமாரின் நிழல் அ
பேசுவதைப் போல அவ
தோன்றியது.

"இல்லை! இல்லை! நான்
நம்பவில்லை!" என்று
கூவினாள்.

கதவை யாரோ தட்டு
தைக் கேட்டதும் திடுக்கிட
படத்தைப் புத்தகத்தி

(9-ம் பக்கம் பார்க்

Edited, Printed and Published by P. C. Manickavachagam alias Kanchi Manimol
of Free Printers 147, Coral Merchant St., Madras. Joint Editor, M. Ilanchelivan B A

தொடர்கதை :

பழத்தூர் ஜமீந்தார் கொலை.
குடியானவர்களின் ஆர்ப்பாட்டம்.
குமாரும் கோபாலும் மறைந்தனர்.

பழத்தூர்; மே 1—நேற்று இங்குள்ள குடியானவர்கள் வரிகொடா இயக்கத்தை ஆரம்பித்து, ஜமீன்தார் ஜம்புலிங்கம் பிள்ளைக்கு எதிரிடையாகப் பெருத்த ஆரவாரமும் ஆர்ப்பாட்டமும் செய்தனர். கிளர்ச்சி செய்த கும்பலைக் கலைந்து போகும்படிப் போலீஸார் பல முறை வேண்டிக் கொண்டும், கலைய மறுக்கவே தடியடிப் பிரயோகம் செய்ய நேரிட்டது. இதற்கிடையே இக்கிளர்ச்சியைத் தூண்டி விட்ட குமாரும் கோபாலும் ஜமீன்தாரைக் கொலை செய்து விட்டு ஓடிமறைந்தனர். ஜமீன்தார் கொலையுண்டார் என்பதை அறிந்ததும் குடியானவர் போலீஸாரைத் தாக்க முயலவே, சுட நேரிட்டது. இதன் விளைவாகச் சிலர் இறந்தனர், பலர் பாது காவலில் வைக்கப் பட்டுள்ளனர். போலீஸார் புலன் விசாரித்து வருகின்றனர். (ந. நி.)

இச் செய்தியைப் படித்து முடிப்பதற்கும், கண்ணீரால் அவள் கண்கள் மறைக்கப் படுவதற்கும் சரியாக யிருந்தது. தலையணையில் முகத்தை மூடிக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

"அம்மா, சாப்பிட வில்லையா? நேரமாகிறது" என்று வேலைக்காரி வந்து அழைத்தாள்.

"போடி, இப்பொழுது எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்" என்று கூறி அறையின் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு புத்தகத்தில் ஒளித்து வைத்திருந்த தன் காதலனின் உருவப் படமொன்றை எடுத்தாள். அதனை உற்றுப் பார்த்தாள். நீர் நிறைந்த கண்களோடும், பதை பதைக்கும் உள்ளத்தோடும், சோகம் தோய்ந்த முகத்தோடும் அவள் காணப்பட்டாள். குமார் சுவைத்த கனி இதழ்கள் துடிதுடித்தன; அடிக்கடி "அத்தான், அத்தான்!" என்று முணுமுணுத்தன.

வழிந்தோடிய அவள் கண்ணீர் குமாரின் படத்தை ஈரமாக்கியது.

"இரண்டே வாரங்களில் வந்து விடுவேன்"—இப்படி குமாரின் உருவப்படம் அவளிடம் பேசாமல் பேசியது.

அப் படத்தைத் தன் மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்தாள். கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு, தலையை இப்படியும் அப்படியும் அசைத்தாள், வேதனையைத் தாங்கமாட்டாது.

"ஈரோட்டில் புது முறையில் தயாரிக்கப்பட்டு, காஞ்சியில் சுவையும், மெருகும் தரப்பட்ட மாத்திரை எப்படிப்பட்ட பரம் பரைப் பைத்தியத்தையும் ஓட்டி
விடும்! இன்னும் கொஞ்சம் உ
குத் தரவேண்டும்! வந்து
றேன்..." குமாரின் இச் சொ
அவள் காதுகளில் வந்து ரீங்
செய்தன.

"வந்து தருகிறேன் என்
எப்பொழுது அத்தான் வருவி
என்று வாய்விட்டுக் கூறி
தாள்.

ரத்தத்தில் தோய்த்தெடுத்த
யைக் கையில் வைத்துக்கொ
கீழ் உதட்டை கடித்துக்கொ
கோரமான நிலையில், ப
தற்கே உள்ளம் நடுங்கும் வே
காரனின் உடையில் குமார்
மனக் கண்முன் வந்து நின்
அவள் உடல் உதற ஆர
தது. "அத்தான், நீங்களா
படி ஆகிவிட்டீர்! என்னால் நம்
பவில்லையே! என் கூந்தலில்
சொருகிய தங்கள் கையிலா
உமது உடலுக்கு என்னை
யாக்கிக்களித்த தாங்களா,
காரனின் ஆடையை அணி
வெட்கத்தால், மாட்டேனெ
சுவைத்துப்பார் என்று எ
தந்த தங்கள் இதழா ப
கிடையில் சிக்குவது?......அ
இக் காட்சி உண்மையா?...
இப்படி ஏதேதோ தனக்குத்
வேதனையோடு பேசிக்
டாள்.

அவள் கையிலிருந்த பட
கீழே விழுந்தது. குமார்
விட்டுப் பிரிந்த போது கூட
மனம் அவ்வளவு அதிர்ச்சி
வில்லை. ஆனால் தரையில்
விழுந்து விட்டது என்பதை
ததும் அவள் மனம் திடுக்கி
தரையில் கிடந்த கா
நிழல் படத்தை, ஏக்க
நோக்கினாள்.

குமாரின் அழகிய முகம்
யது. ஆனால் அதிலிருந்த
சிறிதுகூட குறையவில்லை.
இனி, நீயுமா இதனை நம்பு
என்று குமாரின் நிழல் அ
பேசுவதைப் போல அவ
தோன்றியது.

"இல்லை! இல்லை! நான்
நம்பவில்லை!" என்று
கூவினாள்.

கதவை யாரோ தட்டும்
தைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்
படத்தைப் புத்தகத்தி

(9-ம் பக்கம் பார்

Edited, Printed and Published by P. C. Manickavachagam alias Kanchi Manimo
otFree Printers 147, Coral Merchant St., Madras. JointEditor, M. Ilanchelivan B A.